

CTSQ Bùi Bồn

THIẾU SINH QUÂN VNCH TRONG TRẬN CHIẾN **BẢO VỆ PHÒNG TUYẾN MỸ CHÁNH**

Can trường trong chiến trận là một trong những yếu tố quan trọng để mang về chiến thắng trong cuộc chiến mùa hè 1972. Đặc biệt trận chiến này có sự tham dự của 3 sĩ quan xuất thân từ Trường Thiếu Sinh Quân, Thiếu Tá Hòa Tiểu Đoàn Trưởng, Đại Úy Bồn Đại Đội Trưởng và Chuẩn úy Hiếu Trung Đội Trưởng.

- Thiếu Tá Hòa xuất thân từ Trường Sĩ Quan Đồng Đế
- Đại úy Bồn tốt nghiệp Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam.
- Chuẩn úy Hiếu xuất thân từ Trường Võ Khoa Thủ Đức.

Họ là những người lính VNCH một lòng sắt son với Đất Nước và Dân Tộc, can đảm trong chiến trận, thủy chung với đồng minh, nhân ái với kẻ thù, đó là chân dung thực sự của người lính chiến VNCH.

Họ không có gì ngoài 2 bộ áo quần, tấm poncho, chiếc võng nylon, vài gói thuốc, một bịch café, 5 ngày gạo, vài con cá khô hoặc thịt hộp trong chiếc balô luôn luôn trên vai, rong ruổi khắp mọi miền đất nước để săn tìm kẻ thù đang lăm le dày xéo quê hương và xích hóa dân tộc vào vòng nô lệ ngoại bang, đơn giản thế thôi. Họ cận kề với cái chết trong gang tấc nhưng vẫn lạc quan yêu đời, vì lương tâm họ không có gì cắn rứt, họ đã làm đúng nhiệm vụ của người trai thời loạn trong lúc đất nước nghiêng ngả, ngả nghiêng. Ước mơ của họ thật bình thường, một mai khi đất nước hết cơn đao binh, già từ vũ khí trở về với ruộng đồng, với công trường, nhà máy, với mái ấm gia đình, cùng chung lưng đấu cật xây dựng đất nước được hùng mạnh, dân tộc được tự do, có cơm no áo ấm cho mọi tầng lớp người dân, hít thở không khí trong lành trên vùng trời, biển của quê hương. Nhưng định mệnh lại rất khắc nghiệt với những mơ ước

bình dị, chân chất của người lính VNCH, mọi ước mơ đều gãy đổ một cách không tiếc thương, họ bị giết trong tức tưởi, tù nhục, bởi những kẻ lãnh đạo bất xứng và người bạn Đồng Minh lừa lọc, phản bội. Bây giờ nhìn về quá khứ, thành phần cam chịu nhiều thiệt thòi nhất, nhưng hy sinh nhiều nhất là các chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, suốt 20 năm chinh chiến (1954-1975) chiến đấu chống Cộng Sản không ngừng nghỉ. Không ai có thể phủ nhận được thiện chí và công lao to lớn của họ dành cho Tổ Quốc và Đồng Bào. Họ đã bảo vệ nền dân chủ, tự do còn non trẻ của miền Nam Việt-Nam cho đến khi không còn sức để bảo vệ. Nhiều chiến sĩ đã từ giã người thân, âm thầm lên đường và âm thầm gục ngã. Nhiều chiến sĩ đã bị tù mà không có tội sau ngày 30-4-1975.

Ngày nay vẫn còn nhiều chiến sĩ bị tàn phế, bị bỏ quên sau chiến cuộc. Tất cả, họ là những người đã chiến đấu hết sức cho Tự Do, Dân Chủ, cho một nền Cộng Hòa chân chính non trẻ nhưng cuối cùng miền Nam đã bị bán đứng bởi những thế lực chính trị xấu xa, nham hiểm, chúng bức tử miền Nam không một chút xót thương, không một chút ngần ngại, chúng đẩy chúng ta xuống tận đáy vực thẳm tối tăm, tuyệt lộ, không có một tia sáng dù là yếu ớt nhất. Một thiếu số may mắn vượt thoát được chế độ tàn ác cộng sản, sống lưu vong trong các nước Tự Do trên thế giới đang cố gắng làm lại cuộc đời nhưng đa phần còn lại vẫn không được hưởng tự do, dân chủ trên chính quê hương mình.

Bồng Sơn.

Song song với những cuộc tấn công chính diện băng qua sông Hiền Lương cầu Bến Hải đến thẳng thị xã Đông Hà, chúng còn mở

Các Sĩ Quan xuất thân từ Trường Thiếu sinh Quân hiện diện trong mọi Bình Chung, ngành nghề của QLVNCH.

những đợt tấn công từ hướng Đông, Tây Bắc, Tây và Tây Nam vào các căn cứ của chúng ta. Bị bất ngờ bởi cuộc tấn công quá dữ dội, quá mãnh liệt đó, QLVNCH phải triệt thoái để bảo toàn lực lượng. Tuyên Mỹ Chánh được thiết lập do LĐ 369 và 147/TQLC trấn giữ để bảo vệ Huế và đón nhận lực lượng bạn di tản về, tái phối trí, bổ sung quân số, tái trang bị để chuẩn bị phản công chiếm lại những vùng lãnh thổ bị tạm chiếm.

Lúc bấy giờ ĐĐ1/TĐ1 trấn giữ trên ngọn đồi trọc về phía Tây quốc lộ 1 cách quốc lộ khoảng 2 km về phía Nam sông Mỹ Chánh, địa

thể khá trống trải nên tầm quan sát khá rộng, ta cũng dễ thấy địch và ngược lại. Hằng ngày Quái Điều “Tiểu Đoàn 1/TQLC” tung ra những toán thám sát để nói rộng vùng kiểm soát, vì địch quân với chiến thuật “nắm lấy thất lưng địch mới đánh”, có nghĩa là chúng phải bám sát được ta, mắt phải thấy được mục tiêu, tay phải sờ được mục tiêu thì mới đánh, như thế có nghĩa là chúng phải cài

răng lược được với chúng ta để tránh phi, pháo là hai loại thế của chúng ta về yểm trợ hỏa lực. Một hôm các toán thám sát bắt được mấy tên bộ đội Bắc Việt tuổi khoảng 14 đến 18, thân hình gầy còm, ốm đói vì thiếu ăn, giải giao về BCH/ĐĐ. Sau khi cho ăn uống no, hút thuốc Ruby Queen quân tiếp vụ, rồi tôi mới khai thác tin tức. Vì thấy được đôi đũa tử tế khác với những gì cấp chỉ huy của họ nói và những gì họ học tập trước khi lên đường vào B “tức vào miền Nam” là nếu gặp bọn Lính Thủy Đánh Bộ dù có đầu hàng “surrender” thì nó cũng mổ bụng lấy tim, gan, ruột, phèo xào lên nhắm rượu làm cho họ rất sợ hãi không dám đầu hàng. Sau khi khai thác tin tức, biết được họ bị lừa bịp tôi đã giải thích cho họ hiểu về chính sách Chiêu Hồi của chính phủ VNCH thì có một chú xin gặp riêng tôi, cho biết là có nhiều người muốn đầu hàng nhưng không dám, vì sợ bị mổ bụng. Tôi thật sự ngỡ ngàng vì luận điệu tuyên truyền lừa bịp, ngu dân của bọn chỉ huy cộng sản, khủng bố tinh thần binh sĩ nhằm đẩy họ vào tuyệt lộ. Tương kế tựu kế, tôi quyết định thả chú tù binh này và cho chú một cái áo lót màu trắng, nhưng đã biến sang màu ngà vì quá cũ, mang vào trong người để sau này làm cờ trắng khi muốn

đầu hàng. Tôi biết làm như thế nếu không thành công thì có thể bị truy tố ra tòa án quân sự với nhiều tội danh khác, nhưng tôi tin ở trực giác và giác quan thứ sáu của tôi là sẽ chiêu hồi được nhiều binh sĩ đối phương. Thật thế, 3 ngày sau đó, đưa con tiền đồn báo là có một tên Việt cộng vẫy cờ trắng ánh chừng như muốn đầu hàng, tôi cho lệnh không được nổ súng, bố trí cẩn thận chờ tôi đến. Khi đến nơi thì chính đích thân tôi cầm mảnh vải trắng vẫy lại 3 lần “ám hiệu cũng là mật khẩu giữa tôi và chú tù binh đó”. Khi nhận được ám hiệu thì 17 người tay để trên đầu tiến về phía chúng tôi. Tôi tiếp nhận những hàng binh này, rồi cho ăn uống, sau đó báo cáo về Tiểu Đoàn với quy chế Chiêu Hồi, và không quên thu nạp vũ khí mà họ mang về. Tiểu Đoàn cho xe lên đón họ đưa ngay về Lữ Đoàn để Ban 2 kịp thời khai thác tin tức.

Tin tức khai thác được từ những cán binh cs chiêu hồi này cho biết địch dự trù sẽ tấn công vào vị trí mà tôi đang đóng quân. Nhận được những tin tức từ Lữ Đoàn thông báo, tương kế tựu kế, tôi trình lên Tiểu đoàn kế hoạch nghi binh của tôi, và được Hương Giang “Thiếu tá Hoà – TĐT” đồng ý chấp thuận cho áp dụng nghi binh kế. Tôi cho con cái làm bộ như là đang đóng quân rất đông tại vị trí này, xuất hiện trong ban ngày, nấu nướng, ăn uống cốt để cho những toán thám sát của chúng thấy, nhưng cho đến khi trời tối quang độ mờ dần, tầm quan sát bị rút ngắn, thì tôi cho lệnh im lặng di chuyển qua vị trí khác, chỉ để lại một toán nhỏ với máy truyền tin ANPRC25, trú ẩn trong căn hầm chữ A rất kiên cố, có thể chịu đựng được pháo 105 mm làm mỗi nhử. Tổ tiền đồn này được bảo vệ bằng 18 khẩu pháo binh 105 mm của sư đoàn TQLC, 2 khẩu cối 81 mm cơ hữu của tiểu đoàn và cối 60 mm của đại đội. Tôi yêu cầu pháo binh bắn theo kiểu TOT “time over target” có nghĩa là 18 khẩu pháo dù rằng đặt ở những vị trí khác nhau, nhưng được điều chỉnh thời đạo, để các viên đạn sẽ nổ trên mục tiêu cùng một lúc dù rằng khoảng cách không bằng nhau. Mục đích của kiểu bắn này gây sát thương và thiệt hại rất cao cho địch quân khi chúng đang xung phong không có hầm hố che chở và tôi đặc biệt yêu cầu loại đạn nổ cao và chạm nổ”. 2 khẩu cối 81mm rất lợi hại của Đại úy Việt ĐĐT/ĐĐCH dùng để bắn cấm chỉ bảo vệ cận phòng cho tổ tiền đồn chống lại bộ binh địch tràn ngập. Phải nói thêm một điều là khi Đại úy Việt làm ĐĐT/ĐĐCH và thiếu úy Võ Phúc (con trai của Trung Tá Võ Kinh) làm

Trung đội trưởng Trung đội súng cối 81 mm, thì hiệu năng của súng cối được tăng lên rất nhiều; do đó tôi rất tin tưởng khi dùng 81mm yểm trợ cận phòng. Tất cả đều được chuẩn bị kỹ càng đúng nguyên tắc “bốn nhanh một chậm”. Tất cả hỏa tập tiên liệu đã xong xuôi chỉ chờ địch đến. Một điều đáng nói hơn nữa là về tính hy sinh và trách nhiệm của cấp chỉ huy, theo dự định tôi chỉ để lại bán tiểu đội gồm 3 binh sĩ và 1 hạ sĩ quan giữ vị trí, tôi chỉ thị Ch/ Ủy Hiếu TrĐT chọn lựa những binh sĩ gan dạ và dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, hạ sĩ quan phải biết sử dụng thành thạo bản đồ, địa bàn, và nhất là phải biết cách điều chỉnh pháo binh. Sau khi tuyển chọn thì Ch/Ủy Hiếu hình như không chọn được người Hạ Sĩ Quan nào hội đủ điều kiện ngoại trừ Tr/Sĩ nhất Thông Trung đội Phó nhưng Hiếu không muốn để Thông ở lại toán tiền đồn nên xin tôi cho Hiếu được ở lại vị trí với 3 binh sĩ, khi biết được điều đó thì Thông đã xin gặp tôi và trình bày ý nguyện muốn được chỉ huy toán tiền đồn thay thế Hiếu viện lý do là Ch/Ủy Hiếu còn phải chỉ huy Trung Đội trừ, hai người Trung đội trưởng và Trung đội Phó đều muốn được lãnh nhận nhiệm vụ chỉ huy toán tiền đồn, cũng là mỗi nhữ địch quân, cuối cùng tôi quyết định để Chuẩn Ủy Hiếu chỉ huy. Tôi giả vờ cho vài ánh lửa như là lính phòng thủ đang hút thuốc, ý đồ chứng tỏ là chúng tôi vẫn hiện diện tại vị trí.

Giây phút chờ đợi đã đến, lúc 21:00 giờ tối, địch quân pháo cường tập rất mạnh gồm đủ mọi loại pháo 130mm, hoả tiễn 107, 122mm bay tới dồn dập, tiếng súng cối 120mm depart rõ mồn một, ý đồ là cây nát và hủy diệt toàn bộ lực lượng phòng thủ trước khi dùng bộ binh thu dọn chiến trường. Trong khi pháo hoạt động thì bộ binh chúng tiến sát đến dưới chân đồi - với ý định chiến thuật cài rặng lược để tránh hỏa lực yểm trợ Phi Pháo của ta - làm điểm tập kết để chuẩn bị xung phong xoi tái lực lượng phòng thủ sau đợt mưa pháo đủ loại.

Phần chúng tôi luôn nhắc nhở toán tiền đồn hễ không nghe tiếng pháo thì phải ngóc đầu lên quan sát coi chừng địch xung phong, đồng thời tiến sát viên gọi về xin pháo binh chuẩn bị sẵn sàng, tôi đích thân gọi Đại úy Việt sẵn sàng hai khẩu súng cối 81mm với đạn nổ và soi sáng, các trung đội sẵn sàng với trang bị gọn nhẹ để dễ dàng truy kích địch nhanh chóng, “we are soldiers, we’re always ready”, sau gần một giờ pháo địch dập vào vị trí toán tiền đồn của

Ch/Úy Hiếu vẫn vô sự dù rằng pháo địch đã nổ trên nắp hầm máy qua làm tung toé đất đá và bao cát, có binh sĩ bị chảy máu tai vì sức ép quá mạnh. Chúng tôi đang chờ đợi chúng đến thì bất thần tôi nghe hàng trăm tiếng la hét reo hò vang dội khoảng không gian đang tĩnh mịch một cách đáng sợ, báo hiệu chết chóc, máu đổ thịt rơi. Th/sĩ Phước thường vụ ĐĐ chạy nhanh đến chỗ tôi và hoảng hốt hỏi:

- Bồng Sơn có nghe gì không?

Tôi không trả lời vì đang bận ra lệnh cho Ch/úy Hiếu quan sát kỹ càng và khi chính mắt thấy tụi nó thì báo.

Trong khi đó tiền sát viên đến gần tôi hỏi: bắn chưa Bồng Sơn?

Tôi trả lời:

- Pháo binh đã sẵn sàng chưa?

- Trình Bồng Sơn sẵn sàng.

- Bắn theo yêu cầu đạn nổ cao và bắn theo lệnh.

- Nhận rõ 5/5 Bồng Sơn.

Tiếng Ch/úy Hiếu vang lên.

- Trình BS tụi nó đang nhào lên, đồng lắm.

Tôi trấn an Hiếu, pháo binh sẽ bắn ngay, tôi cho lệnh pháo binh tác xạ đồng thời yêu cầu Đ/Úy Việt cho soi sáng bằng súng cối 81mm, tiếng Ch/úy Hiếu hét lên trong máy.

- Bồng Sơn, tụi nó đang phóng về phía tôi.

Song song với tiếng thét của Ch/Úy Hiếu thì từng tràng pháo của tiểu đoàn pháo binh bay đến rào rào nghe đến rợn người, rồi những tiếng nổ long trời lở đất chụp lấy ngọn đồi.

- Hồng Hà đây Bồng Sơn.

- Hồng Hà nghe Bồng Sơn.

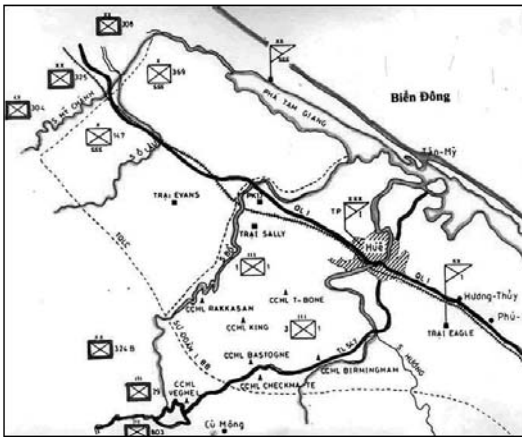
Cho con cái ngồi vào trong hầm, không ai được lộ đầu lên, tôi sẽ bắn 10 tràng. Tôi quay qua Tiền Sát Viên ra lệnh:

- Tốt, bắn hiệu quả 10 tràng (180 quả đạn).

Tôi cho lệnh ĐĐ chuẩn bị truy kích, đồng thời xin TĐ cho Hoà Long (C47) soi sáng và yểm trợ sau khi pháo binh ngưng bắn. Hương Giang cho biết yêu cầu được chấp thuận.

- Hồng Hà đầy Bồng Sơn.
- Hồng Hà tôi nghe thăm quyền.
- Tình hình thế nào, báo cáo?
- Trình Bồng Sơn tụi nó nằm rạp hết rồi, rên siết vì đau đớn vang lên khắp nơi, chúng nó đang lôi kéo tử thi và tải thương binh, Bồng Sơn cho về trái 200 m, xa hơn 100 m là đường tải thương của tụi nó.
- Anh phải cho tôi phương giác quan sát thì tôi mới chỉnh được chứ ông cho khơi khơi như vậy thì làm sao pháo binh người ta chỉnh yếu tố tác xạ được.
- Nhận rõ, xin lỗi Bồng Sơn. Phương giác quan sát 4800 ly giác, về trái 200 m xa hơn 100 m.

Tôi lập lại yếu tố điều chỉnh cho tiền sát viên nghe và pháo binh tức thời được chuyển xa theo yêu cầu, bắn vào yếu tố mới là đường rút quân của địch, đồng thời Hương Giang cho biết là Hoà Long sẽ vào vùng trong vòng 5- 7 phút nữa, và lệnh cho tôi ngưng tác xạ pháo binh để máy bay Hoà Long (loại C47 có trang bị đại liên 6 nòng và rất nhiều trái sáng được dùng để yểm trợ ban đêm) vào vùng.

Tôi xin lệnh truy sát địch quân, nhưng vì C47 Hoà Long của VNCH đang bao vùng, và kế tiếp Lữ Đoàn cho AC -130 Spectre của Hoa Kỳ thanh toán thành phần còn lại của địch, và lại trời tối quá, nên Hương Giang không cho vì khó quan sát, có thể bị ngộ nhận. Tôi gởi trả lại cho Ch/Ủy Hiếu nguyên vẹn trung đội của anh để

phòng thủ và thanh toán chiến trường. Tại hiện trường hơn 50 xác và hơn 80 vũ khí đủ loại; bên ta vô sự chỉ 4 binh sĩ trong đó có Hiếu bị chảy máu tai vì sức ép của đạn pháo nổ trên nắp hầm. Tôi cho tải thương nhưng tất cả đều từ chối xin được ở lại với trung đội.

ÁP DỤNG CHIẾN THUẬT NGHI BINH VÀO TRẬN ĐÁNH.

A - Trận chiến đầu tiên và cũng là cuối cùng với “Bộ Đội Đặc Biệt Tinh Nhuệ” của CSBV.

Trở lại giai đoạn đầu khi CSBV mở những cuộc tấn công ồ ạt vào

(Ảnh do tác giả cung cấp)

lực lượng TQLCVN, SĐ3BB, SĐ1BB và các lực lượng khác của QLVNCH tại vùng địa đầu giới tuyến, ĐĐ1/TĐ1/TQLC được điều động đến phòng thủ căn cứ Phụng Hoàng ở hướng Nam Tây Nam căn cứ Ái Tử. Hằng ngày tung con cái lực soát các mục tiêu nghi ngờ, liên tiếp 2 ngày liền các tổ trình sát đều báo cáo chạm địch và tịch thu được tám bản đồ mà chúng vẽ căn cứ Phụng Hoàng, đánh dấu từng vị trí chỉ huy, từng khẩu pháo, từng lớp hàng rào kẽm gai, và các vị trí súng cộng đồng.

Phân tích những tin tức và các chi tiết thu lượm được cho phép tôi kết luận là chúng sẽ dùng lực lượng Đặc Công để tấn công căn cứ (mà bọn chúng gọi là bộ đội đặc biệt tinh nhuệ, một đơn vị có tiêu chuẩn ăn uống và quyền lợi cao như là các phi công lái phản lực cơ Mig). Sau khi đoán được ý đồ của địch, tương kế tựu kế tôi ngưng

tung ra những toán hoạt động ban ngày với mục đích cho chúng có cơ hội bám sát căn cứ để dễ dàng quan sát được vị trí phòng thủ và cũng không quên ra lệnh cho các hiệu thính viên giăng antenna 7 đoạn lên cao, với mục đích cho chúng thấy đó là BCH, đồng thời cũng cho thu gọn sạch sẽ các cuộn kẽm gai “razor barbed wire” mà hằng đêm tôi vẫn cho giăng ra phía trong tuyến phòng thủ để đề phòng đặc công tấn công. Khi trời bắt đầu chạng vạng tối, quang độ giảm dần thì tôi cho hoán đổi các vị trí súng công đồng và di chuyển BCH đi nơi khác, các cuộn kẽm gai lại được giăng ra dày đặc. Ba đêm chờ đợi căng thẳng trôi qua, ngày ngủ đêm thức, đến đêm thứ 4 thì chúng mò đến. Tiểu đội tiền đồn có máy ANPRC25 liên lạc trực tiếp với tôi cho biết quân số khoảng 16 tên đang tiến đến vòng rào căn cứ. Lúc bấy giờ khoảng 8 giờ tối. Chỉ thị cho tiểu đội tiền đồn quan sát mọi hoạt động, không được tác xạ, vì tôi muốn cho chúng vào sâu trong vị trí và hốt trọn ổ không để tên nào chạy thoát. Lệnh cho các trung đội báo động sẵn sàng tại vị trí và chỉ được khai hỏa theo lệnh, khi thấy signal màu xanh phóng lên, đó là lệnh, tất cả phải tuyệt đối thi hành. Khoảng cách không hơn 50 m, từ vòng rào ngoài cùng cho đến tuyến phòng thủ, mà chúng di chuyển hơn 4 tiếng đồng hồ làm cho chúng tôi rất sốt ruột. Vì là bộ đội đặc biệt tinh nhuệ nên kỹ thuật di chuyển, cùng cách thức rà mìn bẫy, cắt hàng rào kẽm gai, đánh bằng chất nổ, chúng được huấn luyện rất chu đáo. Khi chúng tôi nghe được tiếng thở của bọn chúng thì cũng chính lúc đó chúng đồng loạt đứng dậy la xung phong, ném beta vào phía chúng tôi, đồng loạt nhảy qua giao thông hào vào phía trong miêng hô to “hàng sống chống chết, hàng sống chống chết”. Tín hiệu signal màu xanh được phóng lên cùng loạt với các loại flare khác làm sáng rực vị trí phòng thủ như ban ngày, thấy chúng đang bị những cuộn kẽm gai chằng chịt quấn chặt, khác xa với những gì mà ban ngày chúng quan sát thấy khi thám sát địa thế, không có bất cứ chướng ngại vật nào ở bên trong nhưng sao bây giờ lại nhiều thế. Với phương châm tai nghe, mắt thấy, tay sờ được mục tiêu mới đánh, lực lượng này mà chúng ta còn gọi là đặc công bộ và đặc công thủy đã dày công khổ luyện, chúng được nuôi dưỡng với những tiêu chuẩn cao về vật chất cũng như tinh thần để thực hiện những nhiệm vụ có tính cách quyết định, chúng đánh theo lối cảm tử “aller sans retour” như TĐ1/Quái Điều/TQLCVN đã làm trong chiến dịch tái chiếm Cổ Thành-Quảng Trị, đổ bộ vào quận ly Triệu Phong ngày 11 tháng 7 năm 1972, trận

đánh này được USNV và USMarine Corps so sánh với trận đổ bộ của lực lượng Liên Hiệp Quốc United Nations vào Inchon of South Korea ngày 15 tháng 9 năm 1950, chỉ khác nhau phương tiện đổ bộ, Inchon dùng tàu ship còn Triệu Phong bằng trực thăng helicopter nhưng với mức độ nguy hiểm và liều lĩnh thì Triệu Phong hơn nhiều. (Trận đánh đầy máu lửa này sẽ viết ở phần tái chiếm Triệu Phong)

Những cuộn razor barbed wire sắc như dao cạo bầu lầy chân tay, thân thể, cắt da thịt bọn chúng không một chút thương tiếc, không cho chúng di chuyển, biết là bị sập bẫy nên chúng cố gắng luôn lách để thoát thân, những sợi giây an toàn của những quả beta mà chúng đeo trước ngực dính vào những móc kẽm gai đã kích hoả những quả beta và thay vì dùng để giết chúng tôi thì quay lại nổ banh lồng ngực và thân thể của bọn chúng. Chiến sĩ ĐĐ1/TĐ1/TQLCVN quay ngược súng vào bên trong kết thúc trận chiến với bộ đội Đặc Biệt Tinh Nhuệ của Cộng Sản Bắc Việt với 16 tên phơi xác, không toàn thân vì chính các quả beta mà chúng mang trước ngực, dùng để ném vào các ụ pháo binh và hầm hố của TQLC/QLVNCH. Sáng ngày hôm sau vừa thu dọn chiến trường xong thì có lệnh rút bỏ căn cứ Phụng Hoàng để về phòng thủ căn cứ Ái Tử.

Bồng Sơn

(Ngày ấy thời chinh chiến)

Rót đi....

Một anh chàng được mời tiệc nhưng đến muộn. Vừa bước vào, tất cả khách khứa đều đồng thanh hô:

-Đến muộn, phạt, phạt!!! Anh ta chưa kịp ăn uống gì, bị phạt cốc 1, rồi cốc 2, rồi 3 Trên đường về nhà, anh ta bị cảnh sát chặn lại vì phạm luật đi đường.

Cảnh sát nói: “Anh bị phạt”

Anh thở dài nã nê:

Thôi cũng được, rót đi.